

гльща, но въ мигъ до нея се приближи най-близката съперница и обви нѣколко пжти шията си около нея съ такава сила, че тази веднага повърна заяка и бѣ напълно омаломощена. Като държеше малката змия въ ужасната си прегръдка подобно въ менгеме, по-голѣмата змия започна да погльща току що повърнатия заякъ. Тя освободи съперницата си, само когато напълно погълна заяка, но сега освободената малка змия обви изведнажъ своята мжчителка, и така силно почна да я души, че се чу нѣщо като змийско пѣшкане.

Следъ кжсо време четиритѣ влѣчуги започнаха отново да се биятъ. Бѣхъ увѣренъ, че на другата сутринъ ще намѣря въ тази клетка една или две мъртви змии, но моята увѣреностъ не се оправда. Азъ ги намѣрихъ мирно свити, лежащи спокойно, сякашъ че сж живѣли винаги въ най-голѣмо разбирателство. Борбата за заяка се започна въ 11 ч. сутринъта и продължи до 10 ч. вечеръта, по което време си отидохъ въ кжщи.

Колкото по-дълго и внимателно наблюдавахъ змиитѣ, толкова по-мжчно разбирахъ, защо змията се сочи отъ хората като символъ на мждростъ. Лакомия, леностъ и нерѣдко голѣма свирепостъ — това сж главнитѣ черти, които съмъ забелязалъ у тѣзи влѣчуги. Не казвамъ, че змиитѣ нѣматъ никакви други способности, проявявани отъ тѣхъ, напр., въ ржцетѣ на индийскитѣ факири, — но съмъ увѣренъ, че никому никога не се е отдало да достигне въ тѣхната дресировка такива успѣхи, каквито хиляди пжти се постигатъ съ животни отъ по-висша порода: четириноги, хищници, маймуни или преживни животни. Хората изпадатъ въ голѣмо заблуждение, когато присѣтствуватъ на нѣкое зрелище, въ което се разиграватъ или „омагьосватъ“ отровни змии отъ индийскитѣ факири. Факиритѣ боравятъ само съ млади индийски или южно-американски змии-боа и отровни змии, на които липсватъ жбитѣ, презъ които минава отровата. Ако обаче змията притежава отровнитѣ си жби, то фа-